

DR. FR. ZBAŠNIK:

Strah.

(Dalje.)

»ako pa to, da prihajaš tako pozno?« se je začudila prijazna ženica, ko je videla bratovega sina stopiti v sobo. »Zakaj te pa niso prej poslali z doma? Saj ne boš mogel nič tukaj ostati, ker se solnce nagiba že k zatonu!«

Jožek je izročil culico in tudi pozdrave je sporočil, kakor mu je bila velela mati, o tem pa, zakaj se je tako zakasnil, je previdno molčal. Z nobeno besedo ni omenil ne čmrljevega gnezda ne mravljišča in ne veverice.

Strina je odrezala kos kruha, ga namazala s presnim maslom in mu ga ponudila. Jožek, ki je bil postal zaradi dolgega romanja že pošteno lačen, se je lotil z veliko slastjo dobrega prigrizka. Čakal pa je, da še kaj pride. In ni se motil. Strina je stopila v vežo, odprla tam omaro, pa se kmalu zopet vrnila s polnim krožnikom v roki. V en žep mu je nasula lešnikov, v druge žepe pa mu je natrpala hrušk in jabolk, rekoč: »Če bi bil prej prišel, bi si bil sam lahko kaj na vrtu nabral, tako pa ni mogoče!«

Jožek se je na tihem jezil na čmrlje, na mravljišče in na veverico, ki se jim je dal zavesti, pa tudi sam nase je bil nevoljen, da je zamudil tako lepo priložnost. Bil je prepričan, da je ležalo na vrtu pod drevjem vse polno hrušk, in sicer celo medenih vmes. Ej, kako bi se jih bil lahko najedel, zdaj pa je moral biti zadovoljen s temi, kar mu jih je strina potisnila v žep. Premišljal je, ali ne bi strini predlagal, da bi šel vendarle za hip pogledat na vrt, toda preden se je ojunal, da bi izrekel svojo misel, mu je velela ona: »Fante, zdaj se pa kar odpravi! Če boš urno hodil, prideš še lahko za dne domov. V gozdu te ne sme noč prehiteti! Drugikrat pa pridi prej! Materi povej, da jo zahvaljujem za poslano volno in da se že zglasim kmalu pri njej, da se natanko domeniva. Pa nikjer se ne ustavlja, da veš!«

Jožek se je lepo poslovil in odšel. Ali strinin opomin je zdaj baš tako malo zalegel kot prej materin. »Nikjer se ne ustavlja!« Ko pa se človeku noga ustavi, da sam ne ve kdaj!

Od dolnjega dela vasi je prihajal vesel krik. Jožek je prisluhnil. »Otrocil« pomisli. Igrajo se. Bog ve, kako se igrajo. Ali se igrajo kako tako igro kakor on s svojimi tovariši, ali pa kako novo igro, ki je on še ne pozna. Tu bi se dalo nemara kaj naučiti. Silno ga je zamikalo. Nekoliko minut sem ali tja! In jo je zavil proti oni strani, od koder je prihajal otroški krik. Igra ni nudila nič novega. Otroci, dečki in deklice, so se lovili. Tako se je Jožek že stokrat igral. Oh, kolikokrat se je on že lovil! Vendar pa ga je igra zanimala toliko, ker so

jo igrali drugi, ne on in njegovi vsakdanji tovariši. »To so nemara drugi ptiči, nego smo mi!« si je mislil in pazno je gledal zdaj za tem, zdaj za onim, ko se je izogibal in poskušal priti na svoj cilj, najrajši pa se je pridružil onemu, ki je lovil in se trudil, da bi to nalogo zvrnil na drugega. »Zdaj, zdaj, zdaj ga bo imel!« je vzklikal sam pri sebi ter iztegoval roke in se krivil sem in tja, kakor bi bil on tisti, ki je lovil. V duhu je bil tako pri igri, da je na vse, prav na vse pozabil, da, celo na hruške in jabolka, ki mu jih je bila strina po žepih natrpala. Zdramil ga je šele glas večernega zvona, ki je svečano prihajal preko gozda od župne cerkve sem ...

»Ave Marija!« se je zavedel Jožek in zdrznil se je. »Kadar zvoni Ave Marijo, je navadno tako temno, da letajo že netopirji po zraku,« je premišljal in neprijetno mu je bilo ob tej misli. Netopirjev se je namreč Jožek bal, ker je nekoč čul, da se radi zapletejo človeku v lase in da se jih potem ni mogoče izlepa iznebiti. Res da ni še nikoli doživel, da bi se bilo komu kaj takega pripetilo, a bal se je vendar, ker je imel precej kuštravo glavico in bi bilo res težko spraviti kakega netopirja s tistimi velikimi kremplji iz njegovih gostih las. Nehote si je potisnil klobuk bolj na čelo. Jožek je pa zdaj tudi vedel, da se je predolgo zazabil ali zazijal, kakor se je bila izrazila mati ob slovesu, in spustil se je v tek proti gozdičku. V gozdu pa je bilo že vse bolj temotno nego zunaj njega. In komaj da je bil stopil v goščavo, že ga je čakalo nekaj neprijetnega. Ko je prišel pod prve smreke, se je dvignil nenadoma velikanski vrišč nad njegovo glavo, da mu je kar sapo zaprlo. Jata vran, ki si je iskala najbrž primerne prenočišča, je z velikim hrupom odletela s smreke, na kateri je doslej čepela, potem pa se je zopet kriče vračala. Jožek se vran ni baš bal. Že marsikatero je s kamenom nagnal tam kje na polju. Toda toliko vran skupaj in v temnem gozdu — to ga je pa le navdajalo z nekim neprijetnim občutkom. Kdo ve, če to ne pomeni kaj slabega? In ali ni bilo, kakor bi bile vrane prav nanj doli kričale? Ej, ni bilo prav, da ni poslušal matere in da se je tako dolgo zamudil!

Stezo, ki je držala skozi gozd, je bilo še dobro videti, ker je bila precej kamenita, vse drugo v gozdu pa je bilo zaradi teme tako zabrisano, da so se dali posamezni predmeti le težko razločevati. Jožku so vstajale vse mogoče prikazni pred očmi. Hitel je po stezi, kar se je dalo, in samo eno željo je imel, da bi bil že skoro onkraj gozda. Vrane, ki se je bal, da ga bodo spremljale in še dalje kričale nanj, so ostale zadi. Oddahnil si je sedaj nekoliko, pa ne za dolgo. Komaj se je namreč polegel vranji krik, se je začela oglašati sova, in to je bilo še vse bolj dolgočasno in nemara tudi bolj pomenljivo. Jožku je zastajala kri. »To pomeni, da nekdo umrje!« se je spomnil. Sicer se je njegov oče večkrat norčeval, ako je kdo trdil, kadar se je sova glasila, da nekdo umrje. »Seveda umrje!« je rekel. »Mi vsi še umr-

jemo, toda to se vpraša, kdaj? Prav gotovo pa ne umrje nobeden izmed nas zaradi tega, ker je čul sovo skovikati!« Tudi se je Jožek spominjal, da je sova že na strehi njih hiše sedela in je ondi kričala, vendar ni nihče umrl. A vzlic temu ga je bilo zdaj strah. »Kdo ve, ali časih vendarle ne pomeni česa!« je podvomil in bolj in bolj se mu je vsiljevalo prepričanje, da nocoj sovino stokanje in zdihovanje ni brez pomena. »Nekdo umrje!« ta misel se mu je vedno in vedno vračala. In kdo drugi naj umrje nego on sam, komu drugemu naj bi sova nesrečo prorokovala, ako ne njemu, ki jo je morda edini slišal. »Oh, Bog ve, kaka smrt me čaka!« je zdihoval. »V gozdu so kače in divje zveri. Kaj, če bi prišla lisica?« Toda lisice — ne, lisice se pa Jožek res ni ball! Lisica zavije petelinu vrat, ugonobi tudi mladega zajca, on pa ni bil petelin niti ne zajec, dasi njegov pogum v tem trenutku ni bil dosti večji nego zajčji. Oh, kaj lisica! Toda medved, medved! »Ampak tudi medved ne!« se je tolažil Jožek. Medved ima zdaj po gozdih dosti drobnic, ki si jih natrese in jih potem poje. Še bolj pa mu diši koruza! In koruze je bilo v tem času dosti na polju. Medved ne, toda volk, volk! Ta pa ne prizanese tudi človeku ne. Sicer se doslej še ni čulo, da bi bili volkovi na tej strani. Volkove so sledili doslej samo v Veliki gori, pa še tam malokdaj. Toda zakaj bi se ne zatekel enkrat volk tudi semkaj? Ako nesreča hoče, se pojavi lahko tudi ris, tiger ali celo lev iz Afrike! Vse, vse je mogoče, ako je komu taka smrt določena.

»Uhuhu!« je zatulil Jožek na glas v svoji grozoti.

»Uhuhu!« mu je odgovarjala sova, kakor bi se mu rogala. — »Nikoli, nikoli več!« je stokal Jožek, ne da bi bil izrekel, česa ne bo nikoli več, in proseče je upiral oči proti nebu, s katerega so mu tako nagajivo mežikale zlate zvezdice.

(Konec prihodnjič.)

Pomlad v neodrešeni domovini.

*Okna umiva
zarje škrlat:
»Kje pa so ptički?«
Prazen je grad ...*

*Aj, so že prišli
ptički nazaj
v domek preljubi,
v žametni gaj.*

*Okna odpira
solnček ves zlat,
smeje se, kuka
skozi pomlad.*

*Pesemce tožnim
bratom pojo,
v srčeca radost,
upe lijó ...*

Albin Čebular.